

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci

žalobce: **D. D., MMCA**, narozený dne, zastoupený Cannabis is The Cure, z.s., IČ 26670232, se sídlem v Olomouci, Tylova 963/2, jako obecným zmocněncem,

proti

žalovanému: **Ministerstvo kultury**, IČO 00023671, se sídlem v Praze 1, Maltézské náměstí 1,

proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 22.12.2016, č.j. MK 78898/2016 OLP

takto:

- I. Rozhodnutí ministra kultury ze dne 22.12.2016, č.j. MK 78898/2016 OLP a rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 11.8.2016, č.j. MK 51095/2016 OC se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000,- Kč, a to do 30 dnů ode dne právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ministra kultury vydaného pod č.j. MK 78898/2016 OLP, ze dne 22.12.2016, kterým byl zamítnut rozklad podaný žalobcem

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

jako zmocněncem pro registraci Konopné církve proti usnesení Ministerstva kultury ze dne 11.8.2016, č.j. MK 51095/2016 OC (dále také jako správní orgán I. stupně), jímž bylo podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zastaveno řízení o návrhu na registraci Konopné církve podaném podle zákona č. 3/2002 Sb., o svobodě náboženského vyznání a postavení církví a náboženských společností (dále také jako zákon o církvích a náboženských společnostech).

2. Správní orgán I. stupně shledal návrh na registraci církve zjevně nepřípustným, neboť předmět činnosti a víry členů Konopné církve, tj. víra v prospěšnost rostliny s názvem konopí seté (*Cannabis sativa*) a její šíření, nelze zahrnout pod pojem náboženství s tím, že tato organizace, i přes její název, nespadá pod charakteristiku církve a náboženské společnosti. Náboženstvím je hlubší systematický a komplexní souhrn náboženských pravd a pravidel chování vztahujících se k metafyzické realitě a jejich ověřitelnost se nachází mimo rozum či poznání. Je tedy zjevné, že Konopná církev je společenstvím osob, které sdílejí podobný pohled na léčivé účinky konopí, za tímto účelem se sdružují a snaží se veřejnosti různými způsoby přiblížit prospěšnost této rostliny, avšak není svou povahou církví ani náboženskou společností, jak s tímto pojmem pracuje zákon o církvích a náboženských společnostech. Podaný návrh na registraci z tohoto důvodu nebyl ve správním řízení věcně přezkoumán s tím, že nelze uvažovat ani do zásahu svobody náboženského vyznání, neboť víru spočívající primárně v uctívání a distribuci omamné látky nelze zahrnout pod rozsah tohoto ústavního práva.
3. Ministr kultury pak v žalobou napadeném rozhodnutí rozklad proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítl. V odůvodnění uvedl, že návrh na registraci Konopné církve byl Ministerstvu kultury doručen dne 14.7.2016, nicméně již z předchozí úřední činnosti byly ministerstvu známy informace týkající se Konopné církve (členka Konopné církve např. dne 29.1.2016 žádala žalovaného o posouzení Stanov Konopné církve, dne 18.2.2016 bylo zažádáno Ing. I. Ch. o vydání stanoviska, žádost byla doplněna dne 22.2. a 23.2.2016), přitom mu bylo již dříve bylo zřejmé, že víru v prospěšnost rostliny s názvem Konopí seté (*Canabis sativa*) nelze zahrnout pod pojem náboženství. Jedná se navíc o omamnou látku, kdy nakládání s touto látkou je striktně regulováno zákonem. Návrh na registraci podaný dne 14.7. 2016 ve věci žádný relevantní posun nepřinesl. Ministr kultury shodně se správním orgánem I. stupně dospěl k závěru, že návrh na registraci církve je svojí povahou zjevně nepřípustný, a proto je usnesení orgánu prvního stupně o zastavení řízení plně v souladu se smyslem a účelem zákona o církvích a náboženských společnostech. Rozhodnutí o zastavení řízení pak i v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, která obdobně rozlišuje skutečná náboženská vyznání od tzv. náboženství fiktivních, kam je zařazeno i uctívání marihuany (rozhodnutí Výboru pro lidská práva M.A.B., W.A.T., a J.- A.Y.T proti Kanadě ze dne 8.4.1994, podle kterého víra spočívající primárně a výhradně v uctívání a distribuci návykové látky nemůže být podřazena pod čl. 18 Mezinárodního paktu o občanských a politických práv). Nepřípustnost návrhu se podává již ze samotného jeho obsahu, na první pohled z něj bylo zřejmé, že mu pro rozpor s platnou právní úpravou nemůže být vyhověno. Správní orgán I. stupně se proto také nemusel návrhem po věcné stránce zabývat, takový postup by pak byl zjevně bezpředmětný a výsledek řízení by byl totožný. K žalobcem vzneseným teologickým otázkám, ohledně kterých žalobce požádal o vydání závazného výkladu, uvedl, že dané otázky se týkají

složité problematiky legalizace konopí, jeho léčebných a dalších účinků, přínosu konopí z hlediska zemědělského a hospodářského, přitom nejde o otázky, které by se bezprostředně týkaly důvodů pro zastavení řízení o registraci církve.

4. Žalobce v žalobě namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedl, že dne 14.7.2016 cca 400 občanů a 5 nevládních organizací participujících na výzkumu prospěšnosti léčby nemocí látkami konopí předložilo návrh na registraci Konopné církve k Ministerstvu kultury, a to za plnění všech zákonem stanovených podmínek. Žalobce by ustanoven Veleknězem Konopné církve, a je tedy jejím zmocněncem. Uvedl, že žalovaný označil Konopnou církev a konopí za kriminální aktivitu, aniž by měl relevantní informace ohledně činnosti žalobce. Spirituální aspekty konopí jsou dle jeho názoru přes dva tisíce let staré, přičemž církev je právním řešením, jak chránit sdílené hodnoty členy sboru. Poukázal na skutečnost, že členové Konopné církve vydali stovky tisíc korun za soudně znalecké analýzy a posudky, které doložily zločiny páchané justicí a exekutivou na jejích členech. Poukázal na skutečnost, že správní orgán I. stupně rozhodl o návrhu na registraci Konopné církve po pěti měsících od jeho podání, o rozkladu bylo rozhodnuto po uplynutí čtyř měsíců, navíc v rozhodnutí není uveden jediný zákonný důvod k zamítnutí registrace, nýbrž pouze ideologické floskule. Z hlediska zákonnosti je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Rozhodnutí nectí právo náboženské svobody dle čl. 16 odst. 1 a 2 LZPS, vůbec nerefletovalo, zda byla žalobcem splněna zákonem stanovená kritéria dle § 10 zákona o církvích a náboženských společnostech, rovněž z rozhodnutí nevyplývají žádné okolnosti vylučující založení církve tak, jak je uvedeno v § 10 odst. 5 zákona o církvích a náboženských společnostech. Žalobou napadené rozhodnutí zcela účelově vytrhává věty ze Základního dokumentu Konopné církve z kontextu s jejich smyslem a s žalobcem doloženými fakty. Pro výše uvedené důvody žalobce shledal rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalobce navrhl (žalobním petitem uvedeným v podání žalobce ze dne 13.3.2018) aby soud žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a zároveň žalovanému nařídil, aby registraci na základě návrhu ze dne 14.7.2016, včetně změn návrhu provedených v průběhu soudního řízení, provedl.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, ve vyjádření k žalobě setrval právní argumentaci vyjádřené již v žalobou napadeném rozhodnutí.
6. Při jednání žalobce namítl, že se ve správním řízení správní orgány nevypořádaly se zákonnými předpoklady pro vyhovění návrhu, ty přitom podaný návrh obsahoval. Žalovaný se povýšil nad zákonodárce tím, že žádost žalobce o registraci církve shledal zjevně nedůvodnou, kdy v daném rozhodnutí řešil teologickou otázku víry, aniž by se však žádostí fakticky zabýval. K odkazu ministra na rozhodnutí Výboru pro lidská práva namítl, že v tomto rozhodnutí bylo dovozeno, že víra založená výhradě v uctívání a distribuci návykové látky není možná, k registraci navrhovaná církev však oslavuje božskost v této věci, nikoliv látku samotnou. Zdůraznil, že v ústavě církve není nikde zakotveno uctívání omamných látek. Zákon o církvích a náboženských společnostech definici náboženství neobsahuje. Žalovaný navrhoval žalobu zamítnout.
7. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 14.7.2016 byl Ministerstvu kultury doručen návrh na registraci Konopné církve. Návrh obsahoval základní charakteristiku Konopné církve, zápis o založení Konopné církve s prezenční listinou, dále pak podpisové archy k registraci Konopné církve a Základní dokument (obsahující název církve, její poslání, vyznání víry, sídlo církve, osobní údaje členů církve, organizační strukturu církve, způsob ustanovení a odvolávání duchovních, způsob schvalování změn základního dokumentu, zásad hospodaření církve, způsob naložení s likvidačním zůstatkem, práva a povinnosti osob hlásících se k církvi, přičemž podpisy duchovních a pastorů, tedy přípravného výboru byly opatřeny ověřovací doložkou pro legalizaci), včetně čestného prohlášení člena přípravného výboru Konopné církve k registraci. Doloženy byly zároveň zápis z Valné hromady českých a moravských členů asociace Open Royal Academy konající se v Praze, v Tyršově domě dne 14.5.2016, včetně prezenční listiny, čestné prohlášení starších, zahradníků a pastorů KC, čestné prohlášení vlastníků k souhlasu užívání prostor a Ústava Konopné církve k registraci Ministerstvu kultury dne 14.7.2016. Základní charakteristika církve byla mj. definována neomezováním víry jejích členů a vírou, že konopí je dar pro lidstvo a slouží také jako prostředek komunikace s dobrem, které je v každém z nás.

8. Městský soud v Praze přezkoumal podle § 75 odst. 2 s.ř.s. napadané rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně nepřijatelná.
10. Podle ust. § 5 zákona o církvích a náboženských společnostech vznikají a vyvíjejí činnost nemůže církev a náboženská společnost, jejíž učení nebo činnost sleduje porušení práva nebo dosažení nějakého cíle nezákonným způsobem, zejména pokud a) popírá nebo omezuje osobní, politická nebo jiná práva fyzických osob pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání nebo sociální postavení, b) rozněcuje nenávist a nesnášenlivost, c) podporuje násilí nebo porušování právních předpisů, d) závažně narušuje veřejnou mravnost, veřejný pořádek nebo veřejné zdraví, e) omezuje osobní svobodu osob zejména tím, že využívá psychický nebo fyzický nátlak k vytvoření závislosti, která vede k fyzickému, psychickému nebo ekonomickému poškozování těchto osob nebo jejich rodinných příslušníků, k poškozování jejich sociálních vazeb včetně omezování psychického vývoje nezletilých nebo omezování jejich práva na vzdělání, nebo zabraňuje nezletilým přijmout zdravotní péči odpovídající zdravotním potřebám, nebo f) je její učení utajováno vcelku nebo v některých částech, stejně jako organizační struktura církve a náboženské společnosti a vazby na zahraniční složky, je-li částí církve nebo náboženské společnosti působící mimo území České republiky.
11. Podle § 10 odst. 1 zákona o církvích a náboženských společnostech (ve znění účinném do 31.12.2016) návrh na registraci církve a náboženské společnosti podávají ministerstvu nejméně tři fyzické osoby, které dosáhly věku 18 let, jsou svéprávné a jsou občany České republiky nebo cizinci s trvalým pobytem v České republice (dále jen

"přípravný výbor"). Členové přípravného výboru návrh podepíší a uvedou své osobní údaje. V návrhu přípravný výbor určí, kdo z jeho členů je zmocněn jednat jménem přípravného výboru. Podpisy členů přípravného výboru musí být úředně ověřeny.

12. Podle § 10 odst. 2 odst. 3 zákona o církvích a náboženských společnostech návrh na registraci církve a náboženské společnosti musí obsahovat základní charakteristiku církve a náboženské společnosti, jejího učení a poslání, zápis o založení církve a náboženské společnosti na území České republiky, v originále podpisy nejméně 300 zletilých občanů České republiky nebo cizinců s trvalým pobytem v České republice hlásících se k této církvi a náboženské společnosti, s uvedením jejich osobních údajů podle tohoto zákona a s uvedením totožného textu na každém podpisovém archu, který uvádí plný název církve a náboženské společnosti, sbírající podpisy pro účel její registrace, a z něhož je patrné, že podpisový arch je podepisován pouze osobou hlásící se k této církvi a náboženské společnosti a základní dokument.
13. Podle § 14 odst. 1 zákona o církvích a náboženských společnostech ministerstvo při řízení o registraci církve a náboženské společnosti, svazu církví a náboženských společností nebo při řízení o přiznání oprávnění k výkonu zvláštních práv registrovaných církví a náboženských společností podle § 11 odst. 3 (dále jen "návrh na registraci") přezkoumá
 - a) zda návrh na registraci podává osoba splňující podmínky stanovené tímto zákonem,
 - b) zda návrh na registraci obsahuje všechny náležitosti stanovené tímto zákonem,
 - c) v případě řízení o registraci církve a náboženské společnosti a řízení o přiznání oprávnění k výkonu zvláštních práv, zda činnost církve a náboženské společnosti není v rozporu s jejím základním dokumentem a s podmínkami stanovenými tímto zákonem.
14. Podle § 14 odst. 2 citovaného zákona odpovídají-li údaje v návrhu na registraci podle odstavce 1 skutečnému stavu věci a jsou-li splněny podmínky podle odstavce 1, rozhodne ministerstvo o tom, že se církev a náboženská společnost registruje nebo že se registruje svaz církví a náboženských společností nebo že se přiznává oprávnění k výkonu zvláštních práv.
15. Podle § 14 odst. 3 citovaného zákona neodpovídají-li údaje v návrhu na registraci podle odstavce 1 skutečnému stavu věci anebo nejsou-li splněny podmínky podle odstavce 1, rozhodne ministerstvo, že se registrace církve a náboženské společnosti nebo registrace jejich svazu nebo přiznání oprávnění k výkonu zvláštních práv podle § 11 odst. 3 zamítá.
16. O žádosti na registraci církve nebylo ve správním řízení meritorně rozhodováno pro zjevnou právní nepřípustnost. Rozhodnuto bylo pouze v rovině procesní, závěr správních orgánů o zjevné právní nepřípustnosti byl přitom učiněn na základě hodnocení víry členů církve, hodnocení pojmu náboženství a hodnocení kritérií pro naplnění pojmu definice církve či náboženské společnosti. Jakkoliv je pojem „zjevná právní nepřípustnost“ právním pojmem neurčitým, nečiní v praxi jeho výklad zásadní problémy. Konstatováním zjevné právní nepřípustnosti žádosti správní orgán účastníkovi řízení sděluje, že jeho žádost nebude meritorně projednávána, neboť by

meritorní posouzení věci bylo bezpředmětné, když ani po takovém posouzení by žádosti zjevně nebylo možné vyhovět. Zastavení řízení jako důsledek zjevné právní nepřipustnosti žádosti pak připadá do úvahy v případě, kdy je z ní již na první pohled, tedy bez meritorního posouzení skutečností rozhodných pro rozhodnutí, zřejmé, že jí vyhovět nelze. K obdobnému závěru dospěla i soudní judikatura. Například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, čj. 2 As 74/2007-55 dospěl soud k závěru, že *nepřipustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování. Komentář ke správnímu řádu (J. Vedral: Správní řád - komentář. Polygon, 2006, str. 315 a násl.) jako příklady zjevné právní nepřipustnosti uvádí např. situaci, kdy o přiznání oprávnění vázaného na dosažení určitého věku žádá osoba, která této hranice nedosáhla, příp. žádost o přiznání určitého oprávnění, které může získat toliko právnická osoba, podá osoba fyzická. "Smyslem tohoto ustanovení je to, aby se takovou žádostí, u které je zcela zjevné, že jí nemůže být vyhověno, neboť to právní úprava neumožňuje, správní orgán nemusel po věcné stránce zabývat, neboť by to bylo zjevně bezpředmětné a výsledek řízení by byl naprosto stejný ... Žádost může být kvalifikována jako zjevně nepřipustná, pokud při jejím posuzování nebude správní orgán muset uplatňovat správní uvážení, resp. vykládat neurčité právní pojmy. V takovém případě by podle ustanovení § 45 odst. 3 postupovat nešlo a správní orgán by musel žádost posuzovat meritorně a teprve na základě proběhlého správního řízení ji případně zamítnout rozhodnutím podle § 67 odst. 1."* Obdobný závěr pak učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze 15.11.2013, č.j. 2 As 71/2013-65.

17. S ohledem na výše uvedené právní závěry soud shledal postup správních orgánů nezákonným. K závěru o zjevné právní nepřipustnosti žádosti o registraci církve došel totiž správní orgán I. stupně fakticky na základě jejího meritorního posouzení, tedy poté co hodnotil víru členů k registraci navrhované církve, provedl výklad neurčitého právního pojmu „náboženství“, a pod tento pojem podřadil skutkový stav z žádosti se podávající. Závěr o tom, že Konopná církev nenaplňuje charakteristiku církve a náboženské společnosti, zjevně nebyl zřejmý na první pohled, nýbrž až po provedeném (byť nikoliv dostatečném) hodnocení znaků náležejících církvím a náboženským společnostem. Pokud tedy měl závěr správního orgánu I. stupně stát na konstatování, že žádost podal zjevně na první pohled neoprávněný subjekt (jakkoliv výslovně takový závěr v jeho rozhodnutí ani v rozhodnutí o rozkladu vysloven není), pak takový závěr neobstojí; podmínky pro postup podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu dle názoru soudu splněny nebyly. Z rozhodnutí o rozkladu je pak zřejmé mimo jiné i hodnocení konopí setého jako rostliny obsahující omamnou látku, přitom nakládání s touto rostlinou je striktně regulováno zákonem. Ve vztahu k tomuto závěru má soud za to, že jde již o hodnocení splnění podmínek předpokládaných § 5 zákona o církvích a náboženských společnostech, tedy o postup, který má, je-li shledáno jejich nesplnění, vyústit zamítnutí registrace podle § 14 odst. 3 ve spojení s § 14 odst. 1 písm. c) zákona, nikoliv v zastavení řízení pro zjevnou právní nepřipustnost.
18. Na základě výše uvedených závěrů soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. Soud zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť důvody zrušení rozhodnutí výše popsané se vztahují i k tomuto rozhodnutí. Soud neshledal důvod pro zastavení řízení, řízení bude pokračovat právě před správním orgánem I. stupně. V dalším řízení jsou správní orgány právním

názorem soudu vázány, tedy o návrhu na registraci církve meritorně rozhodnou.

19. Pokud žalobce navrhoval, aby soud se zrušením rozhodnutí zároveň přikázal žalovanému registraci církve podle návrhu ze dne 14.7.2016 včetně jeho změn provést, odkazuje soud na § 78 odst. 4 s.ř.s. Jednotu se zrušujícím výrokem tvoří výrok o vrácení věci žalovanému (výjimku tvoří např. § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím), přitom není v pravomoci soudu zrušujícím výrokem ukládat správnímu orgánu povinnost ve věci konkrétním způsobem rozhodnout. O registraci církve rozhoduje zásadně orgán moci výkonné, nikoliv soud. Soud potom neshledal ani důvod pro žalobcem navrhované položení předběžné otázky k Soudnímu dvoru Evropské unie podle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie. V souzené věci nevyvstala potřeba řešit otázku výkladu Smluv či platnosti a výkladu aktů přijatých orgány, institucemi nebo jinými subjekty Unie, posuzováno v řízení bylo rozhodnutí výlučně procesního charakteru bez zásadních vazeb na právo Evropské unie.
20. K namítané délce řízení soud uvádí, že lhůta k vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu orgánem prvním stupně a ani žalovaným fakticky dodržena nebyla, tato skutečnost však v daném případě nemá vliv zákonnost vydaného rozhodnutí, neboť obecně tvrzené průtahy v řízení či neúměrná délka správního řízení není důvodem pro zrušení rozhodnutí pro nezákonnost. Nezákonnost rozhodnutí je posuzována z hlediska aplikace hmotného práva, tj. souladu skutkových zjištění předmětného sporu s platnými právními předpisy, vydání rozhodnutí ve lhůtě stanovené je procesním právem a povinností, které však vliv na obsah rozhodnutí nemá.
21. Žalobce byl ve věci úspěšný, podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. mu bylo proti žalovanému přiznáno právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek z žaloby. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možností žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní

poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. března 2018

Mgr. Aleš Sabol v. r.
předseda senátu